

[Glistrup]

Det tør nok siges, at vi i weekenden har været meget bedrøvede over, at SF i sin åndelige spændvidde på vejen væk fra socialisthængekøjen endnu ikke er kommet så langt, at man har indbudt en fremskridtsmanuduktør til sine landsmøder for at få at vide, hvad man skulle stemme om, for vi havde ærlig talt så stor tillid til partiet, at resultatet så ikke var blevet, at man i stedet for folkepensionsmodellen var gået over til arbejdsmarkedspensionsmodellen.

Der er i valget mellem de modeller tre forskellige faser, man skal iagttage. Der er den periode, hvor man foretager indbetalingen, og dér kan vi akkurat lige så godt slå fast, at hvad enten grundlaget er en lov vedtaget her i Folketinget eller en kollektiv overenskomst, der trækkes ned over hovedet på hundredtusindvis af medlemmer, er de indbetalinger, som foretages, 100 pct. at sidestille med skatteforhøjelser.

Det er skatteforhøjelser, når folk tvinges til at indbetale til en pension, hvor de langt bedre selv kunne vælge, hvilke pensionsbehov de måtte have, og hvad de vil bidrage med. Det er tvangselementet og de virkninger, som vi i øvrigt kender – på ondt og godt, vil nogle sige; vi siger stort set: på ondt – af at forhøje skatte tryk. Det er første fase af arbejdsmarkedspensionen.

Anden fase er de mange år, hvor pengene ligger bundet i en eller flere sociale pensionsfonde, eller hvad man nu kan finde på at sige, og dér er de udsat for to ting:

Pengene ligger så vidunderligt låst fast, set med statens øjne, så når staten vil lave en realrenteafgift eller i øvrigt fattes penge, så er der ikke noget så fristende som at gå hen og tage dem fra disse pensionsfonde. Og når folks situationer skifter og de får brug for at få frigjort nogle penge på grund af sygdom, fordi de skal etablere sig eller lignende, ligger deres midler også fastspændt, og de kan ikke komme til at bruge dem.

Det bliver nogle pampere fjernt fra dem, der virkelig har sparet op, som kommer til at bestyre de mange milliarder kroner, som vi nu skal have ved vedtagelsen af disse lovforslag, hvis pendanten bliver, som der er lagt op til: en arbejdsmarkedspension, i stedet for at lægge vægten hele vejen igennem på folkepensionen.

Og det bliver præcis på samme måde, som når snedkervend Jensen i Løgumkloster Kommune ikke har skygge af indflydelse på, hvad

Alle Tidens Plat – ATP, hedder det – foretager sig derude med de penge, de har. Der er ikke nogen som helst selvstændig indflydelse i kraft af, at man er pensionsforsikringstager, eller hvordan man nu vil benævne det, sammenlignet med hvis det var Folketinget, der regulerede på folkepensionen, og man i givet fald var vælger og var med til i givet fald at kunne korrigere Folketingets sammensætning. Også i periode 2 er den nye model aldeles uegnet, sammenlignet med den traditionelle danske folkepensionsmodel.

Når vi så kommer til fase 3, hvor der skal udbetales en pension, måske i år 2017, så er forholdet jo det, at hvor meget der kan udbetales i pension i året 2017, afhænger af, hvor stor den danske produktion er i år 2017 med tillæg af, hvad vi låner i udlandet, og med fradrag af, hvad vi betaler i afdrag på udlandsgæld. Det skal fordeles mellem de 5,2 mio. mennesker, som vi måske har i år 2017, og så skal man fordele pengene ud på det pågældende tidspunkt.

Det bliver en ren og skær fordelingspolitik, som nu en gang ligger bedst hos det Folketing, der fører den økonomiske politik, frem for at det skal være bundet op i nogle mere eller mindre snærende pensionsregler, som af mere eller mindre tilfældige grunde måske kan komme til at give mere til nogle, som har haft særlig høje lønindtægter eller været særlig påpasselige med at indbetale, end til dem, der har haft et mere kringlet livsløb, hvor de måske har haft den ene periode eller den anden, hvor der ikke er indbetalt præmier. Det er under alle omstændigheder en model – den arbejdsmarkedspension – som i enhver henseende er underlegen.

Man hævder, at produktionen bliver større, når man har pengene liggende til administration i en eller anden fond. Det er det rene selvblufferi at tro, at det fungerer på den måde, for forholdene er da helt klart, at når man udbetaler arbejdsmand Petersen hans 10.000 kr. til fri rådighed og han så går hen og køber en bil, så har bilhandleren større efterspørgsel, og så bruger han pengene til at udvide sin virksomhed. Men hvis han indbetaler dem til en pensionskasse, der så låner pengene ud til bilhandleren, fordi man af en eller anden grund har ham som svigersøn, eller hvad man nu har, så bliver resultatet også, at bilhandleren udvider.